

บทที่ ๑

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาของไทยแม้จะเริ่มจัดอย่างมีระเบียบแบบแผนตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๑๔ แล้วก็ตาม แต่ยังไม่มีการจัดตั้งสถานศึกษาที่จะผลิตครูออกไปทำการสอน จนถึงวันที่ ๑๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๓๕ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ จัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูแห่งแรกขึ้นที่บริเวณโรงเรียนเลี้ยงเด็กยศเส เรียกว่า "โรงเรียนฝึกหัดอาจารย์"^๑ ทำการสอนระดับประโยคครูประถม กำหนดเวลาเรียน ๒ ปี และอยู่ภายใต้การดำเนินงานของกรมศึกษาธิการ

พ.ศ. ๒๔๔๖ ได้ขยายหลักสูตรการสอนให้สูงขึ้นถึงชั้นฝึกหัดครูมัธยม และในปีเดียวกันนี้ กระทรวงธรรมการก็ได้ตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูขึ้นอีกแห่งหนึ่งที่บ้านสมเด็จเจ้าพระยา เรียกว่า "โรงเรียนฝึกหัดครูฝั่งตะวันตก"^๒ สอนตามหลักสูตรครูมูล รับนักเรียนจากหัวเมืองเข้าศึกษา เพื่อมุ่งให้ออกไปเป็นครูตามหัวเมือง

เมื่อมีการจัดตั้งโรงเรียนข้าราชการพลเรือนของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวขึ้น ก็ได้รวบรวมเอาการจัดการฝึกหัดครูเข้าเป็นแผนกหนึ่งของโรงเรียนนี้ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๔ และย้ายนักเรียนไปเรียนที่วังใหม่ ตำบลปทุมวัน (เดิมนี่เป็นที่ทำการกรมพลศึกษาและกรีฑาสถานแห่งชาติ) แทน ในปีนี้เองการฝึกหัดครูหญิงก็เริ่มขึ้นเป็นครั้งแรก โดยตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูหญิงขึ้นที่ "โรงเรียนเบญจมราชาลัย"

^๑กรมการฝึกหัดครู, ผลงานครบรอบ ๑๖ ปีของกรมการฝึกหัดครูตั้งแต่ตั้งกรม-๒๕
กันยายน ๒๕๑๓ (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๔), หน้า ๑

^๒กรมการฝึกหัดครู, ประวัติกรมและวิทยาลัยครู (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา,
๒๕๑๓), หน้า ๑

พ.ศ. ๒๔๖๑ กระทรวงธรรมการได้ย้ายการฝึกหัดครูจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาสังกัดกรมศึกษาธิการ

การฝึกหัดครูได้ขยายตัวขึ้นตามลำดับ คนตามหัวเมืองมีโอกาสดำเนินเข้ามาเรียน ครู ในพระนครมากขึ้น แต่ก็ยังขาดแคลนครูประกาศนียบัตรอีกมาก จนถึงปี พ.ศ. ๒๔๗๕ ได้มีประกาศใช้แผนการศึกษาชาติ และกำหนดให้โรงเรียนทั้งหลายพยายามบรรจุครูประกาศนียบัตร เป็นผู้สอนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ การกำหนดเช่นนี้มีผลทำให้กระทรวงธรรมการต้องเร่งรัดขยายการฝึกหัดครูขึ้นใหม่ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ทั้งได้มีการจัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูขึ้นหลายแห่ง^๓ และในปี พ.ศ. ๒๔๗๒ ได้ตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูงขึ้นที่ ถนนประสานมิตร

การฝึกหัดครูที่จัดทำอยู่ นอกจากอยู่ในความรับผิดชอบของกรมการฝึกหัดครูแล้วยังมีหน่วยงานอื่นๆทำหน้าที่ผลิตครูอีก เช่น กรมอาชีวศึกษา กรมพลศึกษา และกรมศิลปากร

ต่อมากระทรวงศึกษาธิการต้องการให้การฝึกหัดครูอยู่ในกรมเดียวกัน เพื่อเป็นการประหยัดและมีประสิทธิภาพที่จะปรับปรุงให้มีปริมาณและคุณภาพสูงขึ้น จึงได้จัดตั้งกรมการฝึกหัดครูขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๗ และโอนการฝึกหัดครูจากกรมต่างๆเป็นบางส่วนมาสังกัดกรมการฝึกหัดครู และในปี พ.ศ. ๒๔๗๗ นี้เองได้ยกฐานะโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูงถนนประสานมิตร จัดตั้งเป็นวิทยาลัยวิชาการศึกษา ทำการผลิตครูระดับปริญญา

พ.ศ. ๒๔๗๕ ยุบลเลิกหลักสูตรการฝึกหัดครูระดับ ป.ป., ป.ว., ป.ม. และเปิดหลักสูตร ป.กศ. ขึ้นแทนทั่วประเทศ ต่อมากรมการฝึกหัดครูได้วางโครงการ ๑๖ ปี เพื่อจะผลิตครูให้พอกับความต้องการของประเทศ โดยเริ่มโครงการในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ ในขณะเดียวกันก็พยายามเปลี่ยนแปลงหลักสูตรการฝึกหัดครูเป็นการเรียนแบบหน่วยกิตขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทย พร้อมกับเริ่มปรับปรุงคุณภาพของอาจารย์ควบคู่กันไป

จากโครงการ ๑๖ ปีที่วางไว้ ทำให้มีการยกฐานะโรงเรียนฝึกหัดครูขึ้นเป็นวิทยาลัยครู และตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษาในส่วนภูมิภาคเพิ่มขึ้นอีกด้วย

^๓รัฐบาลแห่งประเทศไทย, ประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๔ (พระนคร: โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี, ๒๕๐๔), หน้า ๔๔๕

พ.ศ. ๒๕๑๑ กรมการฝึกหัดครูได้เปิดสอนนอกเวลาขึ้น โดยให้เหตุผลว่ามีนักเรียนที่สนใจจะเรียนเป็นครูจำนวนมาก แต่ไม่สามารถจะรับเข้าเรียนในภาคปกติได้ จึงควรที่จะมีโอกาสดูแลเรียนตามสถานฝึกหัดครูต่างๆเป็นการนอกเวลา นอกจากนี้ก็ยังมีนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่ไม่มีที่เรียนในมหาวิทยาลัยและวิชาชีพเป็นจำนวนมาก และรวมทั้งมีผู้สนใจศึกษาเล่าเรียนนอกเวลาทำงานของคนอีกด้วย จึงได้เปิดสอนภาคนอกเวลาทั้งระดับ ป.กศ. และ ป.กศ.ชั้นสูง

พ.ศ. ๒๕๑๕ ได้ตั้งวิทยาลัยครูลำปาง วิทยาลัยครูภูเก็ต วิทยาลัยครูบุรีรัมย์และวิทยาลัยครูจันทบุรี ในปีเดียวกันนี้เอง ได้มีประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ ๒๑๖ ให้ยกฐานะของวิทยาลัยวิชาการศึกษาขึ้นเป็นกรม ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๑๕ ซึ่งมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๕ เป็นต้นไป อันเป็นผลทำให้วิทยาลัยวิชาการศึกษาไม่อยู่ในสังกัดกรมการฝึกหัดครูอีกต่อไป

พ.ศ. ๒๕๑๖ กรมการฝึกหัดครูได้รับความช่วยเหลือจากธนาคารโลก โดยการให้ยืมเงินมาใช้ในการก่อสร้างวิทยาลัยครูในส่วนภูมิภาค ๘ แห่งคือ วิทยาลัยครูจันทบุรี (ทำให้เต็มรูป) วิทยาลัยครูเลย วิทยาลัยครูกำแพงเพชร วิทยาลัยครูเพชรบูรณ์ วิทยาลัยครูสุรินทร์ วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี วิทยาลัยครูเชียงใหม่ วิทยาลัยครูที่กล่าวมานี้จะมีโรงเรียนสาธิตของตนเองด้วย

พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้มีพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. ๒๕๑๘ ขึ้น ซึ่งทำให้วิทยาลัยครูทำหน้าที่ผลิตครูจนถึงระดับปริญญาตรี

จนถึงปัจจุบันนี้ วิทยาลัยครูที่สังกัดกรมการฝึกหัดครูมีจำนวน ๓๖ แห่ง ตั้งอยู่ทั่วประเทศ ทำการผลิตครูตั้งแต่ระดับ ป.กศ. จนถึงปริญญาตรี

การจัดการฝึกหัดครูที่ดำเนินมาในอดีตนั้น มุ่งเพื่อผลิตครูให้เพียงพอกับความต้องการของชาติและทั้งยังสนองความต้องการของประชาชน จนได้มีการขยายและสร้างวิทยาลัยครูเพิ่มขึ้นอย่างทั่วถึง รวมทั้งได้พยายามปรับปรุงการบริหารการศึกษาในสถาบันฝึกหัดครูอยู่เสมอ

แต่ก็ยังประสบปัญหาต่างๆอยู่ คือเกี่ยวกับโครงการต่างๆของกรมการฝึกหัดครูซึ่งมีอยู่อย่างมากมาย แต่ประสิทธิภาพในการดำเนินการให้โครงการเหล่านั้นสำเร็จไม่ดีพอ เช่นโครงการฝึกหัดครูชนบท ครูที่จบจากโครงการนี้ไม่สามารถประยุกต์หลักสูตรให้เข้ากับความต้องการของท้องถิ่นได้ และหลักสูตรที่กำหนดไว้ก็ไม่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น^๕

กระบวนการเรียนการสอน หลักสูตรและการวัดผลที่ใช้อยู่ในปัจจุบันค่อนข้างล้าสมัย ไม่ก่อให้เกิดความสำเร็จเกิดความมั่นใจที่จะออกไปปฏิบัติหน้าที่ครู ไม่ใคร่ส่งเสริมความคิดอิสระและความคิดริเริ่มอย่างมีเหตุผลแก่นักเรียนครูเท่าที่ควร^๖ นโยบายการผลิตครูของกรมการฝึกหัดครู ต้องเร่งขยายปริมาณการผลิตตามการตัดสินใจทางการเมืองอย่างฉับพลัน เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การผลิตครูจึงเป็นไปเพื่อมุ่งให้ได้ปริมาณเป็นสำคัญ ทำให้ได้ครูที่ค้อยคุณภาพ ไม่มีความมั่นใจในตนเอง และไม่มีศรัทธาในอาชีพครูอย่างแท้จริง^๗ และอีกประการหนึ่งก็คือ ขาดค่าน้ำที่เป็นมาตรฐาน ห้องสมุดก็มีหนังสือน้อย ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ทำให้การเรียนการสอนไม่สมบูรณ์ เนื่องจากขาดแบบเรียน^๘ ประกอบกับมีพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. ๒๕๑๔ ซึ่งได้กำหนดให้วิทยาลัยครูทำการผลิตครูถึงระดับปริญญา ทำการวิจัย ทำนุบำรุงรักษารัตนธรรมและให้บริการแก่สังคม ซึ่งเป็นภาระหน้าที่อันใหม่ จากปัญหาที่ประสบอยู่และแนวโน้มของความเปลี่ยนแปลงบทบาทหน้าที่ของวิทยาลัยครู จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการบริหารการศึกษา ปัญหาและโครงสร้างของวิทยาลัยครู เพื่อจะได้นำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติงานในวิทยาลัยครูให้ดีขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยเรื่องงานบริหารการศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

^๕กรมการฝึกหัดครู, เอกสารประกอบการสัมมนาผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ พ.ศ. ๒๕๑๖ (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๖), หน้า ๕๑

^๖สีปพนนท์ เกตุทัต, และคณะ, การปฏิรูปการศึกษา (พระนคร: วัฒนาพานิช, ๒๕๑๔), หน้า ๑๔๐

^๗เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๓๔

^๘กรมการฝึกหัดครู, สถิติการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๖ (พระนคร: คุรุสภา, ๒๕๑๗), หน้า ๔๓-๔๔

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาโครงสร้างของระบบบริหารภายในวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๒. เพื่อศึกษางานบริหาร การศึกษาภายในวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ การบริหารงานบุคคล การบริหารงานกิจการนักศึกษา การบริหารงานธุรการ การเงิน และงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน

๓. เพื่อศึกษาปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างของระบบบริหารภายในวิทยาลัยครู และงานบริหารการศึกษาทั้ง ๕ ประเภท ของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ขอบเขตของการวิจัย

๑. การวิจัยเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเฉพาะงานบริหารการศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเท่านั้น

๒. คำว่า "ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" หมายถึงจังหวัดต่างๆที่ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ตามหลักภูมิศาสตร์

๓. คำว่า "งานบริหารการศึกษา" หมายถึงงานหลัก ๕ ประการเท่านั้น ได้แก่ งานวิชาการ งานบริหารบุคคล งานกิจการนักศึกษา งานธุรการ การเงิน รวมทั้งงานบริการ อื่นๆในประเภทเดียวกัน และงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน

นิยามของคำต่างๆที่ใช้ในการวิจัย

เนื่องจากคำบางคำที่ใช้ในการวิจัยนี้ มีความหมายแตกต่างไปจากคำที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไป จึงขอให้ความหมายของคำบางคำที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้คือ

โครงสร้างของระบบบริหารภายในวิทยาลัยครู หมายถึง การจัดแบ่งสายการดำเนินงาน การกำหนดตำแหน่งหน้าที่ ขอบเขตของงาน ภายในวิทยาลัยครู ทั้งที่เป็นไปตามกฎหมาย

กำหนดและตามที่หัวหน้าสถานศึกษาจัดดำเนินการเอง เพื่อความสะดวกในการบริหาร

งานบริหารการศึกษา

หมายถึงงานที่วิทยาลัยครูปฏิบัติ ๕ ประเภทคือ

๑. งานวิชาการ หมายถึง งานที่เกี่ยวกับหลักสูตร การเรียนการสอน การทำการใช้อุปกรณ์การสอน หนังสือประกอบการสอน การนิเทศ การสอน การวิจัยค้นคว้า และการวัดผลการศึกษา
๒. งานบริหารบุคคล หมายถึง การสรรหาบุคคล การบรรจุแต่งตั้ง การบำรุงรักษา การพัฒนาบุคลากร รวมทั้งการโอนการย้ายและการให้พ้นจากงาน
๓. งานกิจการนักศึกษา หมายถึง งานทุกอย่างที่เกี่ยวกับนักศึกษา ได้แก่ การแนะแนว การปกครอง กิจกรรมนักศึกษา การให้บริการหอพัก อาหารกลางวัน การรักษาพยาบาล สวัสดิการ
๔. งานธุรการ การเงิน หมายถึง งานสำนักงานและงานบริการทุกประเภท ได้แก่ งานสารบรรณ การเงิน อาคารสถานที่ ยานพาหนะ การรักษาความปลอดภัยในทรัพย์สินของวิทยาลัย
๕. งานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน หมายถึง งานทุกประเภทที่วิทยาลัยจัดดำเนินการ เพื่อให้ประชาชนได้รู้จักและให้ความร่วมมือกับวิทยาลัย ได้แก่ การประชาสัมพันธ์ การบริการการศึกษา การฝึกสอน กิจกรรมทางสังคม

อาจารย์ฝ่ายบริหาร

หมายถึง ผู้อำนวยการหรืออธิการ หัวหน้าฝ่ายวิชาการ หัวหน้าฝ่ายธุรการ หัวหน้าฝ่ายปกครอง และหัวหน้าฝ่ายกิจกรรมนักศึกษา หรือรองอธิการทั้ง ๔ ฝ่าย

อาจารย์ฝ่ายวิชาการ

หมายถึงอาจารย์ที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการสอนเป็นหลัก และทำการสอนในวิทยาลัยครูแห่งนั้นมาไม่ต่ำกว่า ๑ ปี

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หมายถึงพื้นที่จังหวัดต่างๆรวม ๑๖ จังหวัด ได้แก่ นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี ยโสธร หนองคาย นครพนม กาฬสินธุ์ สกลนคร อุดรธานี ขอนแก่น มหาสารคาม ร้อยเอ็ด เลย และชัยภูมิ

วิทยาลัย หมายถึงวิทยาลัยครูที่เปิดทำการสอนตั้งแต่ระดับ ป.กศ. ป.กศ.ชั้นสูง ถึงปริญญาตรี
วุฒิ หมายถึงวุฒิที่ใช้ในการประกอบอาชีพ ซึ่งแบ่งเป็น ๓ ประเภทคือ

๑. วุฒที่สูงกว่าปริญญาตรี ได้แก่ วุฒิ กศ.ม., ค.ม., ว.ท.ม. หรือวุฒิอื่นๆที่เทียบเท่าวุฒที่สูงกว่าปริญญาตรี
๒. วุฒิปริญญาตรี ได้แก่ วุฒิ กศ.บ., ค.บ., ว.ท.บ. หรือวุฒิอื่นที่เทียบเท่าปริญญาตรี
๓. วุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ได้แก่ วุฒิ ป.กศ.ชั้นสูง อ.กศ., ป.ม., ป.กศ. หรือวุฒิอื่นที่เทียบเท่าตั้งแต่อนุปริญญาลงไป

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่าจะได้ประโยชน์ดังนี้คือ

๑. จะทำให้ทราบถึงลักษณะโครงสร้างของระบบบริหาร การศึกษาของวิทยาลัยครู

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๒. จะทำให้ทราบปัญหาและอุปสรรคในการบริหาร การศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๓. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการบริหาร การศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการ เก็บข้อมูล โดยแบ่งแบบสอบถาม ออกเป็นสองชุด สำหรับกลุ่มอาจารย์ฝ่ายบริหารกับกลุ่มอาจารย์ฝ่ายวิชาการ แบบสอบถามแต่

ละครุค มีจำนวน ๕๐ ข้อ ครอบคลุมงานบริหารการศึกษาทั้ง ๕ ประเภท คืองานวิชาการ งานบริหารบุคคล งานกิจการนักศึกษา งานธุรการ การเงิน และงานค้ำความสัมพันธกับชุมชน

กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยอาจารย์ฝ่ายบริหารจำนวน ๓๐ คน และอาจารย์ฝ่ายวิชาการจำนวนร้อยละ ๓๐ ของอาจารย์ในวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือรวม ๒ แห่งคือ วิทยาลัยครูนครราชสีมา วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ วิทยาลัยครูอุบลราชธานี วิทยาลัยครูสกลนคร วิทยาลัยครูอุดรธานี และวิทยาลัยครูมหาสารคาม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ใช้เอกสารคู่มือการบริหารวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และแบบสอบถามความเห็นของประชากรสองกลุ่มคืออาจารย์ฝ่ายบริหาร และอาจารย์ฝ่ายวิชาการ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลนั้นได้ใช้วิธีวิเคราะห์ดังนี้คือ

๑. การวิเคราะห์โครงสร้างระบบบริหารของวิทยาลัยครูนั้น ได้ศึกษาโครงสร้างระบบบริหารภายในวิทยาลัยครูนครราชสีมา วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ วิทยาลัยครูอุบลราชธานี วิทยาลัยครูสกลนคร วิทยาลัยครูอุดรธานี และวิทยาลัยครูมหาสารคาม แล้วเปรียบเทียบกับทฤษฎีการจ้ครองค้การ

๒. การวิเคราะห์ข้อมูลจากความเห็นของอาจารย์ทั้งสองฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับงานบริหารการศึกษาทั้ง ๕ ประเภทนั้น ใช้ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย (mean)

๓. การวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของประชากรทั้งสองกลุ่มนั้นใช้ค่าร้อยละ

๔. การวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงเปรียบเทียบความเห็นของประชากรสองกลุ่มที่มีต่อ
งานบริหารการศึกษาทั้ง ๕ ประเภ่นั้น ใช้สถิติ ที-เทส (t-test)

ลำดับชั้นในการเสนอข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้จะเสนอข้อมูลในรูปแบบตาราง (Tabular Presentation) รวมทั้ง
กราฟเลขคณิต ในการจัดลำดับการเสนอข้อมูลนั้นมีการจัดดังนี้คือ

บทที่ ๑ ประกอบด้วย ภูมิหลัง วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย
นิยามของคำต่างๆที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย วิธีดำเนินการ
วิจัย กลุ่มประชากร การวิเคราะห์ข้อมูล ลำดับชั้นในการเสนอข้อมูล

บทที่ ๒ เอกสารอ้างอิงและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วยเรื่องการบริหาร
การศึกษา บทบาทหน้าที่ของวิทยาลัยครู โครงสร้างระบบบริหาร งานบริหาร
การศึกษาของวิทยาลัยครู การบริหารงานวิชาการ การบริหารงานบุคคล
การบริหารงานกิจการนักศึกษา งานธุรการ การเงิน และงานด้านความ
สัมพันธ์กับชุมชน

บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัยและรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ ประชากร
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์
ข้อมูล

บทที่ ๔ การวิเคราะห์ข้อมูล วิธีวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ ๕ สรุปผลการวิจัย อภิปราย และขอเสนอแนะ

ภาคผนวก